

[Bjørn Elmquist]

have udstedt, hvilke vedtagelser vi måtte have besluttet.

Lad mig slutte dette indlæg med nogle få bemærkninger om det partipolitiske samarbejde om udenrigspolitikken. Vi har tradition for et bredt samarbejde, hvor i hvert fald socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti lige siden anden verdenskrig har kunnet skabe en kontinuitet og en stabilitet af afgørende betydning for vores land. I de senere år er heldigvis også andre partier kommet med i denne brede enighed.

Sådan bør det også blive ved, mener venstre. Udenrigspolitikken, herunder ikke mindst sikkerhedspolitikken, bør ikke være katebald for partipolitiske interesser.

Som bekendt er der nu en ekspertbetænkning om sikkerhedspolitikken på trapperne. I mit parti mener vi, at den, når den foreligger, bør gøres til genstand for så seriøs og grundig politisk udvalgsbehandling, at det derigennem bliver muligt at bevare det traditionelle brede sammenhold ikke bare mellem partier her i folketinget, men måske også inden for partier, der i øjeblikket føler, at de har problemer med at finde frem til de traditionelle former for enighed.

Gert Petersen (SF):

I disse år er det betegnende, at man må indlede enhver udenrigspolitisk debat med at konstatere, at verdenssituationen ser mere og mere dystre og truende ud. Det er også tilfældet i dag. Det skyldes spændingsforholdet mellem Øst og Vest, kaprustningen og supermagternes tyranniske og blodige adfærd, som USAs i Mellemamerika og Sovjetunionens i Afghanistan.

Men der er også andre årsager: social og politisk undertrykkelse, Nord- og Sydkonflikten, etniske og religiøse konflikter, krigen mellem Iran og Irak, uroen i Indien, nu det tragiske mord på Indira Gandhi, konflikten i Mellemøsten og det tilstundende opgør i Sydafrika er blot nogle få eksempler herpå.

I mange tilfælde er supermagterne involveret i disse konflikter, og derved bliver de ekstra farlige. Hvordan nogen kan tro, at blokpolitik skulle være fredsbevarende, går over min forstand. Det er klart, at alle disse konflikter ikke kan løses fra den ene dag til den næste. Vi skal gøre, hvad vi kan, kræve tilbagetrækning af de sovjetiske tropper fra

Afghanistan, stop for de amerikanske interventioner i Mellemamerika, vi skal vende os imod den racistiske undertrykkelse i Sydafrika, vende os imod undertrykkelsen af det palæstinensiske folk.

Men det er langsigtede opgaver, der her er tale om, og for at få tid til at deltage i løsningen af disse langsigtede opgaver må vi i det mindste sikre, at verden ikke forinden går til grunde i en atomkrigs ragnarok. Her og nu må vi sætte alt ind på at gøre det bål, der i givet fald kan fortære os alle, hvis en af de mange konflikter skulle antage global karakter, mindre brændbart.

Derfor bliver jeg nødt til inden for den tidsramme, der her er mig beskåret, at koncentrere mig om de spørgsmål, der hænger sammen med atomoprustningen: den tiltagende spænding og krigsfaresituationen i Europa, og hvad Danmark kan gøre.

Kaprustningen, ikke mindst på atomområdet, fortsætter med u hæmmet styrke. I Vesteuropa er NATO i fuld gang med opstillingen af de 572 atomraketter af en hidtil ny og uset type, raketter, der ikke kan bruges til forsvar eller til passiv afskrækkelse, men som kun har mening, hvis de anskues som angrebsvåben, der skal bruges til et førsteslag. Menovre på den anden side svarer man igen på en måde, der ikke er mindre farlig. Antallet af SS-20 raketter er nået op i en størrelsesorden, der langt overgår, hvad der er nødvendigt til den såkaldte afskrækkelse, hvis man overhovedet vil acceptere dette misbrugte begreb. Dertil kommer udstationeringen af SS-21 og SS-22 i DDR og Tjekkoslovakiet, givetvis også med henblik på førsteslag – ellers har det ingen mening – især mod de vestlige Pershing II-raketter i en situation, hvor truslen føles helt overhængende.

Dermed er vi nået ind i en helt ny fase af oprustning og krigsfare, en fase, hvor internationale kriser af den type, som vi så ofte har oplevet, men dog er kommet levende ud af, kan få langt mere skæbnesvangre følger for Europa og for verden end hidtil, fordi den gensidige frygt og mistænksomhed nu så at sige er blevet fysisk udstyret med angrebs- og førsteslagsvåben på begge sider af skellet i vores verdensdel. Faren for overilede, hysteriske og forhastede reaktioner i en kritesituation og konsekvenserne af sådanne reaktioner er dermed blevet mangedoblet.